

[Fr. Andersen.]

Der er Enighed om samtlige Ændringsforslag, og jeg anbefaler dem til Vedtagelse.

Korsgaard: Som det fremgaar af Betænkningen, har der været et Samraad, under hvilket man har søgt Oplysninger om Antallet af tyske og russiske Emigranter her i Landet, om, hvor mange tyske Statsborgere der med Myndighedernes Tilladelse opholder sig i de sønderjyske Landsdele, samt om de af Myndighederne fulgte Regler om Meddelelse af Opholdstilladelse. Men det kan ikke siges, at man med Hensyn til at faa disse Oplysninger fik noget ud af dette Samraad, idet den højtærede Justitsminister erklærede, at efter — jeg kan vel næsten sige en formelig Vedtagelse i Ministeriet ønskede man ikke at give saadanne Oplysninger, i hvert Fald ikke i Finansudvalget. Det er dette, jeg gerne vil sige et Par Ord om.

Med Hensyn til, hvem man vil give Oplysninger om visse Ting, som Offentligheden i videste Forstand ikke skal have at vide, f. Eks. gennem Aviserne, vil jeg gerne benytte Lejligheden til at hævde, at alle Rigsdagens Medlemmer maatte kunne faa snart sagt alt muligt at vide — derfor er det jo ikke nødvendigt, at der skrives lange Artikler om det i Aviserne. Men jeg har den Opfattelse, at naar man ikke kan faa Oplysninger, saa faar Rygterne et saadant Raaderum, som efter mine Begreber kun kan være uheldigt.

Naturligvis har ogsaa Spørgsmaalet om Finansudvalgets Evne til at modtage fortrolige Meddelelser været for. Jeg maa her sige, at Meddelelser, der er saa fortrolige, at man ikke kan meddele dem til sine Partifæller eller i det hele taget til Medlemmer af Rigsdagen, egentlig ikke er noget værd. Hvis man endelig skal tage et Standpunkt, maa jeg foretrække, at man i det givne Tilfælde overhovedet ikke vil give Meddelelser; og det er det Standpunkt, man har indtaget i dette Tilfælde. Jeg er ganske overbevist om, at jeg ikke kan rokke ved den Opfattelse, der ligger bag ved dette Standpunkt, men vi har opretholdt Samraadet for at give Offentligheden Lejlighed til at faa at vide, at man ingen Oplysninger kan faa om det paagældende Spørgsmaal.

Det har ikke været muligt at faa fat i, hvorfor man ikke kan faa saadanne Oplysninger. Jeg husker meget vel fra ældre Tider, at forholdsvis konservative Regeringer ikke har villet give Oplysninger, hvilket de nuværende Regeringspartier den-

gang beklagede sig stærkt over; jeg er ikke saa gammel — skønt min Alder efterhaanden ikke er saa ringe —, at jeg kan huske, hvordan man behandlede de gamle Højre-regeringer. Som sagt, dengang man ikke selv var Regering, skulde Offentligheden have snart sagt alt at vide. Men her har altsaa Tingene forandret sig. Jeg tror slet ikke paa, at andre Lande ikke allerede har de Oplysninger, som det i givet Fald kunde være af Interesse for dem at have. Og derfor tror jeg, at det kun er en Misforstaaelse at holde den Slags Ting hemmelige. Men Mulighed for at forandre Synspunktet i den Henseende har jeg ikke, og jeg ender derfor med at konstatere, som jeg allerede een Gang har gjort, at vi har søgt Oplysninger, men ikke kunnet faa dem.

Justitsministeren (Steincke): Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, eller rettere til Offentligheden, at det er meget mod mit Ønske i og for sig, naar jeg har nægtet at meddele samtlige de ønskede Oplysninger her. Jeg tror, det aldrig er hændet mig i de 10—11 Aar, jeg har været Minister, at jeg ikke i en hvilken som helst Sag, hvor man har rejst Spørgsmaal om Oplysninger, har søgt at belyse Sagen saa fuldstændigt som overhovedet muligt. Sammenstillingen af tidligere konservative Regeringer og den nuværende Regering maa jeg, i alt Fald for saa vidt mig angaar, ganske afvise. Jeg anerkender min Forpligtelse til i videst mulig Udstrækning at meddele Oplysninger, og jeg gør det gerne, hvor jeg ikke mener, at andre Interesser af afgørende Karakter staar imod.

Spørgsmaalet er da det, om jeg saa maa sige, rent saglige, om det vil være heldigt i en Situation som den foreliggende, hvor man ved, at det er overordentlig ømtaalige Spørgsmaal, det drejer sig om, og nogen Nytte til at udbrede disse Oplysninger i vide Kredse. Forholdet er nemlig ikke det, som man maaske kunde faa Indtryk af ved at høre det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at der er nogen formelig Vedtagelse i Ministermødet, der gik ud paa, at Justitsministeren ikke maatte meddele Finansudvalget de paagældende Oplysninger, hvis man vel at mærke kunde være sikker paa, at disse ikke derefter tilgik Offentligheden. Hvis det ærede Medlem Hr. Korsgaard erindrer den Diskussion, der foregik i Finansudvalget, ved han, at jeg ikke kunde opnaa nogen Sikkerhed for, at de Oplysninger, jeg havde med og altsaa ogsaa vilde have givet, ikke kom ud til